

РЕПУБЛИКА СРБИЈА
АПЕЛАЦИОНИ СУД У НОВОМ САДУ

Посл. бр. Гж1. 2839/12
Дана: 28.11.2012. године
НОВИ САД

У И М Е Н А Р О Д А

Апелациони суд у Новом Саду, у већу састављеном од судија Мире Тубин Чанак, председника већа, Марије Габрић и Габриеле Миловановић, чланова већа, у правној ствари тужиоца **С. Н.** из Ч., ул. ... бр. ..., кога заступа Т. Г., адвокат из Б., против туженог „СНГ П.“ ДОО . ул. ... бр. ..., кога заступа Д. Н., адвокат из Н. С., ради поништаја споразума, одлучујући о жалби туженог изјављеној против пресуде Основног суда у Новом Саду, пословни број ПП. 8318/2010 од 16.07.2012. године, на седници већа одржаној дана 28.11.2012.године, донео је

П Р Е С У Д У

Жалба туженог се **усваја**, пресуда Основног суда у Новом Саду, пословни број ПП. 8318/2010 од 16.07.2012. године у делу којим је захтев тужбе усвојен и делу одлуке о трошковима поступка, **преиначује** тако што се тужбени захтев тужиоца да се поништи Споразум о престанку радног односа од ... године, те да се утврди да је радни однос тужиоца престао код туженог дана ... године по основу закона због испуњења услова за одлазак у старосну пензију и да се обавезе тужени да тужиоцу по основу отпремнине због одласка у старосну пензију исплати износ од 131.685,00 динара са законском затезном каматом од 12.01.2010. године до исплате, као и да му накнади трошкове парничног поступка у износу од 97.434,00 динара, све са законском затезном каматом од 16.07.2012. године до исплате, у року од 8 дана по правноснажности пресуде, под претњом извршења, одбија.

Обавезује се тужилац да туженом накнади трошкове парничног поступка у износу од 58.500,00 динара, у року од 15 дана.

Обавезује се тужилац да туженом накнади трошкове жалбеног поступка у износу од 24.433,70 динара, у року од 15 дана.

О б р а з л о ж е њ е

Првостепеном пресудом делимично је усвојен тужбени захтев тужиоца, поништен је Споразум о престанку радног односа од ... године, те утврђено да је радни однос тужиоца престао код туженог дана ... године по основу закона због испуњења

услова за одлазак у старосну пензију и обавезан тужени да тужиоцу по основу отпремнине због одласка у старосну пензију исплати износ од 131.685,00 динара са законском затезном каматом од 12.01.2010. године до исплате, као и да му накнади трошкове парничног поступка у износу од 97.434,00 динара, све са законском затезном каматом од 16.07.2012. године до исплате, у року од 8 дана по правноснажности пресуде, под претњом извршења. Вишак тужбеног захтева преко досуђене законске затезне камате почев од дана 12.01.2010. године до исплате, односно тражене законске затезне камате за период од 12.12.2009. године до 11.01.2010. године, је одбијен.

Против наведене пресуде тужени је изјавио жалбу због битне повреде одредаба парничног поступка, погрешно и непотпуно утврђеног чињеничног стања и погрешне примене материјалног права, као и одлуке о трошковима поступка са предлогом да овај суд првостепену пресуду преиначи и одбије тужбени захтев тужиоца, а тужиоца обавезе да му накнади трошкове поступка или да исту укине и предмет врати првостепеном суду на поновно суђење.

Жалба туженог је основана.

Испитујући побијану пресуду у границама разлога наведених у жалби, и пазећи по службеној дужности на битне повреде одредаба парничног поступка из чл. 361. ст. 2. тач. 1, 2, 5, 7. и 9. ЗПП-а и правилну примену материјалног права, сходно одредби чл. 372. ст. 2. истог закона, овај суд налази да је побијана пресуда донета без битних повреда одредаба парничног поступка, али да је на правилно и потпуно утврђено чињенично стање погрешно примењено материјално право и одлучено о тужбеном захтеву.

Према утврђењу првостепеног суда тужилац је на основу уговора о раду од године који је закључио са туженим, засновао радни однос на неодређено време, био је дужан да ступи на рад године и обављао је послове лакирера у пословном простору послодавца. Тач. 15 уговора је одређено да отакз уговора о раду могу дати обе уговорне стране у случајевима и на начин прописан законом. Тач. 16 уговора је одређено да запослени и послодавац прихватају да се на сва права, обавезе и одговорности примењују одговарајуће одредбе закона.

Првом половином године тужилац је од пријатеља са којим је радио у наведеном периоду сазнао да испуњава услов за одлазак у пензију, јер је услов остварио и његов пријатељ. Након тога тужилац се обратио свом непосредном руководиоцу Б. К. и обавестио га да испуњава услове за одлазак у пензију по основу бенефицираног радног стажа. Тужилац је од стране књиговође туженог примио захтев за одлазак у пензију и листинг радног стажа. Наведену документацију предао је надлежном фонду. Дана 08. 12.2009. године тужилац је од стране референта надлежног фонда обавештен да је неопходно да достави М обрасце, да му престане радни однос, да преда радну књижицу и решење о отказу, јер је стекао услов за одлазак у пензију. Тужилац се поново обратио Б. К., ради добијања потребне документације.

О ангажовању тужиоца за прикупљање документације ради остваривања услова за одлазак у пензију био је упознат и директор туженог Г. С.

Дана године К. је позвао тужиоца у канцеларију и предао му да потпише споразум о престанку радног односа. У споразуму је наведено да су се послодавац и

тужилац споразумели да тужиоцу престане радни однос код послодавца године, те да престаје да важи уговор о раду закључен године између туженог и тужиоца. у тач. 4. споразума је наведено да је запослени пре закључења овог споразума упознат да по престанку радног односа нема право на новчану накнаду код Националне службе за запошљавање и право на уплату стажа осигурања. У тач. 6. је наведено да је споразум прочитан од учесника истог и да се у знак сагласности својеволјно потписује. Тужилац је потписао споразум, исти је пре тога погледао али га није детаљно читао.

Како је код туженог било потребе за профилом радника тужиоца, тужилац је остао да ради код туженог након престанка радног односа, али непријављен.

Републички фонд за пензијско и инвалидско осигурање, Филијала у Н. С., је године донео решење којим је тужиоцу утврђено право на старосну пензију од године. Исплата пензије ће се вршити од године.

Почетком године, тужилац је обавестио директора туженог да је примио решење о одласку у пензију и да жели да му се изврши исплата отпремнине.

Тужени није исплатио отпремнину тужиоцу.

Правилником о раду код туженог од 24.03.2007. године, у чл. 39. ст. 1. одређено је да је послодавац дужан да запосленима исплати отпремнину при одласку у пензију, у висини три просечне зараде у Републици Србији, а у ст. 2. наведеног члана да се под просечном зарадом сматра просечна зарада у РС према последњем објављеном податку републичког органа надлежног за статистику. Износ отпремнине за тужиоца израчунат у складу са наведеним одредбама Правилника о раду, на дан године износи 131.685,00 динара. Законска затезна камата на овај износ од 12.12.2009. године до 10.05.2012. године износи 53.001,94 динара, тако да збир отпремнине и камате износи укупно 184.686,94 динара на дан 10.05.2012. године.

На правилно и потпуно утврђено чињенично стање првостепени суд је погрешно применио материјално право и делимично усвојио тужбени захтев.

Из наведеног чињеничног стања првостепени суд, позивајући се на одредбу чл. 61. ст.1. ЗОО-а, погрешно закључује да је споразум о престанку радног односа потписан од стране тужиоца са маном воље, односно уз битну заблуду на страни тужиоца. Првостепени суд сматра да при закључењу споразума тужиоцу нису биле познате последице закључења споразума о престанку радног односа, јер тужени није поступио у складу са одредбом чл. 177. ст. 2. Закона о раду, те је тиме тужилац био у заблуди у вези битних елемената споразума, између осталих и да има право на исплату отпремнине, а што није регулисано споразумом о престанку радног односа. Имајући у виду да је Републички фонд за пензијско и инвалидско осигурање, Филијала у Н. С., решењем од године тужиоцу утврдио право на старосну пензију од године, првостепени суд утврђује да је године тужиоцу престао радни однос код туженог, због испуњеног услова за одлазак у старосну пензију.

Наведени став првостепеног суда не може се прихватити. Ово стога што је тужиоцу радни однос код туженог престао на основу споразума о престанку радног односа од године, јер је тужилац пре тога тражио од туженог да му престане радни однос, те се договорио са туженим да му радни однос престане на наведени начин.

Пре и приликом потписивања споразума тужилац није постављао питање исплате отпремнине. Споразум је понуђен тужиоцу, исти је дат тужиоцу да га прочита пре потписивања и он је имао времена да га прочита и одлучи да ли ће исти потписати или не, па ако му нешто није било јасно могао је да пита и да се консултује са туженим што није учинио, а на страни тужиоца је пропуст што споразум није детаљно прочитао пре потписивања, из чега се не може закључити да је тужени довео у заблуду тужиоца, како погрешно сматра првостепени суд. Осим тога, тужилац је наставио да ради код туженог и након потписивања спорног споразума и није тражио исплату отпремнине све до добијања решења надлежног фонда од... .. године, о утврђењу права на старосну пензију од године. Дакле, тужилац у периоду од више од 6 месеци након што му је престао радни однос код туженог није тражио исплату отпремнине од туженог и до добијања решења фонда о утврђивању права на старосну пензију није тражио поништај споразума о престанку радног односа, а тужени му исту није исплатио полазећи од чињенице да није дужан да тужиоцу исплати отпремнину јер је са тужиоцем закључио споразум о престанку радног односа, са којим се тужилац сагласио.

Из наведеног је јасно да је споразум о престанку радног односа закључен у свему у складу са одредбом чл. 177. Закона о раду, којом је прописано да радни однос може да престане на основу писменог споразума послодавца и запосленог и да је пре потписивања споразума, послодавац дужан да запосленог писменим путем обавести о последицама до којих долази у остваривању права за случај незапослености. Предметни споразум закључен је у писменој форми, а последице су наведене у самом споразуму му у тач. који споразум је предат тужиоцу пре потписивања, те је стога и обавештење о последицама садржано у споразуму предато тужиоцу пре потписивања, како је прописано наведеним чланом.

Одредбом чл.119. ст.1. тач.1. Закона о раду („Сл. гласник РС“ бр. 24/05, 61/05 и 54/09) прописано је да је послодавац дужан да исплати у складу са општим актом запосленом отпремнину при одласку у пензију, најмање у висини три просечне зараде. Првостепени суд се погрешно позива на наведену одредбу и досуђује тужиоцу отпремнину. Тужилац нема право на исплату отпремнине, јер му је радни однос код туженог престао споразумом и након потписивања споразума о престанку радног односа са послодавцем, тужилац је радио и даље код истог, а у моменту престанка радног односа код туженог на основу споразума тужилац није знао да ли ће и када ће остварити право на пензију, јер је решење надлежног фонда којим је утврђено ово право тужиоцу донето тек године.

Остали наводи жалбе нису од утицаја на законитост побијане пресуде.

Тужилац је у целини изгубио парницу па је дужан да туженом накнади трошкове поступка који су били потребни за вођење исте и то: за састав одговора на тужбу од 10.01.2011. године и за састав једног поднеска од 25.01.2012. године у износима од по 6.000,00 динара, за заступање на пет одржаних рочишта 14.10.2011. године, 17.01.2012. године, 12.03.2012. године, 04.06.2012. године и 16.07.2012. године у износима од по 7.500,00 динара и за заступање на два одложена рочишта 23.05.2011. године и 25.04.2012. године у износима од по 4.500,00 динара, што је укупно 58.500,00 динара, те је овај суд обавезао тужиоца да туженом накнади трошкове поступка у износу од 58.500,00 динара.

Туженом су досуђени трошкови жалбеног поступка у износу од 24.433,70 динара, јер је успео у поступку по жалби и то: за састав жалбе у износу од 12.000,00 динара и за таксу на жалбу у износу од 12.433,70 динара.

Сагласно наведеном, применом одредбе чл.380. ст.1. тач.4. ЗПП-а, одлучено је као у изреци пресуде.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА-СУДИЈА

Мира Тубин Чанак с. р.

зго:

Напомена :

Рев2 265/2013 од 19.03.2014 године одбијена је као неоснована ревизија тужиоца, изјављена против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж1 2839/12.

